

KWIKACĆ SIĘ (1) *vb impf*

praes 3 sg kwikã się. ◊ [*con 3 pl m an* by się kwikały.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Gzić się, brykać: Emissarius equus, Zwądliwy kón który fie kwika á biye s drugiemu kónm ná pałzy. *Mącz 226b*; [ieśli też ktory miał konie waśniwe/ tedy ie ták dobrze przywieszowali/ żeby ieden drugiego nie dośięgał ani fie kwikały. *BielKron 1597 632 (Linde)*.].

Synonimy: *brykać, gzić się*.

Formacje współrdzenne cf KWICZEĆ.